

Intervenció de Maria Dolors Estrada (Míting al pavelló del Congost de Manresa en motiu de la Diada Nacional de Catalunya, el dia 10-9-1976)

La persecució de la llengua catalana (00'00" - 02'57")

[...] des de l'11 de setembre de 1714.

[Aplaudiments]

Llevat dels anys del 31 al 39, quan Catalunya tornà a gaudir d'una certa sobirania pròpia, la nació catalana ha estat sotmesa a un genocidi cultural, agreujat per aquests 40 anys de negre feixisme. Encara recordarem, i sinó cal recordar-ho, després de l'entrada de *los nacionales* frases com aquella de "perros catalanes", "rojos separatistes", "hablad la lengua del imperio".

[Xiulets, crits]

Però no cal anar tan lluny. Últimament, davant de la presa de consciència del poble, ens fan servir arguments més refinats com ara el que som bilingües, que el català està a les mateixes condicions que el castellà, que serveix per estar per casa, però que no serveix com a llengua científica.

[Xiulets, crits]

Concretament, com va dir el *presidente* Suárez: "*Es idiota pensar un bachillerato en catalán*" perquè no serveix per ensenyar química nuclear. Nosaltres...

[Xiulets, crits]

Nosaltres hem de dir no al Senyor Suárez i no a tots els imperialistes que parlen per la seva boca. No.

[Crits: "Suárez dimissió per feixista i per cabró"]

Per un ensenyament en català, públic, popular i democràtic (02'58" – 05'05")

El català vol tenir pura i simplement els drets que té qualsevol llengua d'una nació sobirana. Per tant, no volem l'ensenyament del català com aquell que estudia francès o italià, sinó que volem l'ensenyament en català a tots els nivells.

[Aplaudiments]

Però perquè l'ensenyament sigui català cal que el contingut també en sigui. Ens cal conèixer la nostra història, la nostra geografia, la nostra economia. No volem que ens amaguin més el nostre país.

[Aplaudiments]

L'ensenyament tampoc seria català, però, si només les classes privilegiades hi tinguessin accés, i en canvi, les classes populars n'estessin marginades. És per això que entenem l'ensenyament com un servei públic, i denunciem tota idea de lucre privat o de servei a interessos particulars de grups de la dita classe privilegiada.

[Aplaudiments]

Reclamem, doncs, des d'ara, un ensenyament públic i gratuït.

[Aplaudiments]

Finalment, l'ensenyament a casa nostra no pot continuar sent vehicle de difusió d'una ideologia determinada, ni pot continuar estant planificada lluny de Catalunya i de dalt a baix.

Això és: la planificació ha de ser decidida amb el control i la participació directa de totes les forces socials populars: associacions de pares, associacions de veïns i altres. Per tant, per un ensenyament català, popular i democràtic, necessitem com a mínim una Catalunya autònoma.

[Aplaudiments]

La inferioritat de la llengua catalana a l'espai públic (05'06" – 06'06")

Seria però, tapar-se els ulls, creure's que solucionant la qüestió de l'ensenyament es resol el problema de la nostra cultura. Vivim en una societat on els mitjans de comunicació han pres una importància fonamental comparada amb la que tenien als anys 30.

Avui dia, quan posseïm només un diari en català, el 99% de la programació de la ràdio és en castellà i l'espai dedicat per la televisió és ridícul i no arriba ni tan sols al País Valencià, no podem tolerar que per més temps uns mitjans de difusió tan absolutament poderosos com aquests estiguin centralitzats la majoria a Madrid i controlats en general pels grups econòmics d'ideologia conservadora i en alguns casos feixista, ignorant la realitat, la vida quotidiana de les diferents nacions ibèriques. Volem, doncs, una premsa, una ràdio, i una televisió i un cinema catalans i democràtics.

[Aplaudiments]

La integració a Catalunya i el Congrés de Cultura Catalana (06'07" – 07'55")

No volem continuar endavant sense fer esment a una qüestió que també ens afecta. És l'existència, als Països Catalans, d'una nombrosa població immigrada originària de la resta d'Estat espanyol. Hem de dir ben alt que és català tothom qui viu i treballa a Catalunya.

[Aplaudiments]

No podem considerar catalans les forces d'ocupació i els que viuen a costa de Catalunya, sigui quin sigui el seu origen.

[Aplaudiments]

Deixant de banda, doncs, els ocupants i els vividors, tota la resta de la població catalana, sigui immigrada o no, té dret i de fet ho fa, de participar de ple en la cultura catalana amb les seves particulars aportacions.

Finalment, la cultura cal entendre-la en un ampli sentit sociològic, i així ho fa el Congrés de Cultura Catalana que intenta ser una reflexió de tot el poble dels Països Catalans, sobre els seus problemes i les seves aspiracions. Aspiracions que desborden l'aspecte estrictament lingüístic i educacional per abastar d'altres aspectes també fonamentals de la nostra situació. Caldrà participar, doncs, al Congrés per atacar l'arrel dels nostres mals, i així, enfront dels dèficits sanitaris, volem una sanitat descentralitzada i amb control democràtic.

[Aplaudiments]

El restabliment de les institucions democràtiques (07'56" – 09'49")

Enfront del caos urbanístic i la manca de serveis als barris, volem una planificació urbana al servei del poble.

[Aplaudiments]

Enfront d'unes institucions municipals i antidemocràtiques, volem uns ajuntaments democràtics i amb àmplia autonomia.

[Aplaudiments]

Enfront de les desigualtats comarcals, una ordenació territorial feta des de Catalunya i enfront de la sortida de capital de Catalunya, volem una economia amb diferenciació autònoma.

[Aplaudiments]

Però perquè totes aquestes deficiències acabin i les nostres aspiracions siguin una realitat, necessitem, i la història del 31 al 39 ens ho ensenya, un organisme que retorni mínimament la sobirania al poble català. Aquest organisme no pot ser altre que el de la Generalitat.

[Aplaudiments]

Els nostres problemes ens els hem de resoldre des d'aquí, necessitem l'Estatut d'Autonomia com a primer pas cap a l'autodeterminació del poble català.

[Aplaudiments]

Web "El míting de la Diada Nacional del 1976 a Manresa"

<http://www.memoria.cat/diada1976>